

ЕКОЛОГІЧНІ ЗАГРОЗИ ТА РОЛЬ НЕУРЯДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В МАНІПУЛЯТИВНИХ СТРАТЕГІЯХ

Скворцова Анна Сергіївна

здобувач вищої освіти

факультету суспільних наук і міжнародних відносин

Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

м. Дніпро, Україна

Сучасний стан нормативно-правових особливостей співробітництва України з міжнародними організаціями щодо практичної реалізації концепції сталого розвитку, дозволяє зробити припущення, що саме при тісній співпраці між міжнародними міжурядовими та неурядовими організаціями, треба не забути про важливу роль держави в цьому процесі. Проаналізувавши роль міжнародних організацій у забезпеченні сталого розвитку на території України, треба наголосити, що таке забезпечення можливе лише за тісної співпраці як міжнародних неурядових, так і міжурядових організацій з державними органами управління. Якщо такі органи не будуть забезпечувати програми сталого розвитку на національному рівні, то забезпечення сталого розвитку буде просто неможливим. Але, неурядові організації грають найголовнішу роль у забезпеченні сталого розвитку в окремій державі, а саме Україні, тому що, в першу чергу, вони надають більше ніж 50% коштів на реалізацію програм забезпечення сталого розвитку, а по-друге, такі організації, як ООН, ОБСЄ, МОСР та інші здійснюють моніторинг забезпечення цілей сталого розвитку, що дає можливість дізнатись, наскільки якісно Україна забезпечує реалізацію програм сталого розвитку не тільки на національному рівні, але й навіть на рівні окремих громад. Саме завдяки співпраці з державними органами управління щодо встановлення сталого розвитку, неурядові організації мають змогу впроваджувати програми, які стосуються соціального виміру сталого розвитку окремої держави та запобігають політико-екологічним маніпуляціям.

Держава є гарантом стабільності, та саме тому співпраця міжнародних організацій з Урядом України щодо забезпечення сталого розвитку є рівноправною. Коли неурядові організації розробляють порядок денний щодо забезпечення сталого розвитку, Україна інтегрує цей порядок денний у свою політику шляхом його прийняття та реалізації.

Саме тому на сучасному етапі розвитку людства, роль міжнародних організацій у забезпеченні сталого розвитку має першочергове значення.

Завдяки плідній співпраці міжнародних міжурядових та неурядових організацій, яка, однак, потребує ще певних модифікацій, забезпечення сталого розвитку є реальним процесом, до якого залучено суспільство на різних його рівнях, починаючи від локального і завершуючи глобальним.

Найбільш плідним для аналізу політико-екологічних маніпуляцій представляється синтетичний підхід. однак, визнаючи даний підхід перспективним, необхідно відзначити, що в даний час об'єднання політики і моралі, особливо в сфері міжнародних відносин, виглядає вельми проблематичним. Більш реальним є помірний варіант першого підходу – коли беззастережно визнається необхідність моральних начал в міжнародному житті. Радикальні ж варіанти першого підходу – моралізаторство, моральний абсолютизм, заклики повністю підпорядкувати політику етики не лише безпідставні, але й нереальні. Дана точка зору небезпечна тим, що протиставляє етику політиці, виключає можливість компромісу, що абсолютно неприйнятно в міжнародних відносинах.

В основі політико-екологічних маніпуляцій лежить визнання цінності як універсальї – загальнолюдських принципів взаємодії соціальних спільнот та індивідів, – так і приватних інтересів, що визначають оцінку наслідків поведінки міжнародних акторів. У міжнародних відносинах, як і в суспільних відносинах в цілому, завжди існує дистанція між належним і суцям, а отже, і розрив між етикою боргу і етикою обов'язків. Норми і установки міжнародної моралі цілком конкретні. Вони залежать від обставин: місця – тієї соціокультурного середовища, в якій знаходяться суб'єкти міжнародних відносин; часу – характерні саме для даного моменту загальновизнаних міжнародних принципів; і ситуації – що є в розпорядженні суб'єктів цілком певних політичних, економічних, технічних та інших засобів і можливостей реалізації моральних цілей і цінностей.

За останні роки в міжнародних відносинах відбуваються суттєві зміни, що відбивається і на неурядовій моралі. Динамічне міжнародне життя пред'являє до моральних принципів і норм все більш високі вимоги, з одного боку, визнаючи безумовну необхідність морального регулювання міжнародних відносин, з іншого – піддаючи міжнародну мораль все більш ґрунтовному випробуванню реальністю.

У сучасному світі людство дедалі гостріше стикається з необхідністю нормативно-правових дій щодо запобігання екологічній загрозі, загрози ядерної війни, вирішення проблеми економічної відсталості країн третього світу, боротьбою з тероризмом, відчуженням, викликаними процесами глобалізації та зростання темпів життя. Розв'язання означених глобальних проблем людства вимагає затвердження спільно-розділених нормативно-правових та моральних цінностей, а також беззаперечність критеріїв

правового вибору в міжнародному житті, що особливо актуально для сучасної України в умовах російської агресії.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-287-9-18>

РОЛЬ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА У ЗАХИСТІ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Слугоцька Вікторія Михайлівна

*старший викладач кафедри соціально-економічних дисциплін
Комунального закладу вищої освіти «Барський гуманітарно-педагогічний
коледж імені Михайла Грушевського»
м. Бар, Вінницька область, Україна*

Надзвичайно велике значення для розвитку українського конституціоналізму мають перспективи розвитку громадянського суспільства в Україні. Досягнення стану громадянського суспільства означає наділення людей, незалежно від їх національності та статі, релігійної належності, кольору шкіри, їх суспільних інтересів і політичних уподобань, однаковими основними правами – і правами людини, такими як недоторканність особи, і громадянськими правами на участь в політичному та суспільному житті, на рівні умови підприємницької діяльності, а також правом на власну культуру.

Із цих підстав власне сутність громадянського суспільства визначають декілька моментів. Це суспільство, що володіє такими інститутами та політичною культурою, що дозволяють повноцінно реалізовувати права людини. Це суспільство добровільних об'єднань, розвинутої культури суспільного діалогу та вираження суспільної думки. Це суспільство відкритості, ідейного плюралізму та терпимості до інших поглядів. Проте це і суспільство, де ніколи не може бути силою нав'язані свої переконання, а противники громадянського суспільства, тобто ті, хто не сприймає його основні цінності, не мають можливості підірвати його основи [4].

Чинна Конституція України 1996 року не оперує поняттям «громадянське суспільство» [2]. Утім, це не означає, що Основний закон не врегульовує відносини між громадянським суспільством та державою. Про справедливості цього твердження засвідчує те, що в ході конституційного процесу пропонувалось навіть ввести в структуру Конституції спеціальний розділ «Громадянське суспільство і держава» [6].